

Crkva svetoga Josipa

Nekoliko mjesta u Nazaretu čuva sjećanje na prisutnost našega Gospodina. Glavna je Bazilika Navještenja Gospodinova. Druga mjesta povezana s Evandjeljem su Sinagoga i obližnje Brdo Ponora gdje su se neki Isusovi sugrađani odrekli Isusa nakon što su čuli njegovu propovijed. Tu je također i Marijin zdenac, gdje je po predaji Marija išla dohvaćati vodu; grobnica Pravednika, za koju se po tradiciji smatra da je grob Patrijarha Josipa; i Crkva svetoga Josipa izgrađena nad

ostacima kuće za koju
stoljećima stara p

20.08.2013.

Danas Nazaret ima oko 70000 stanovnika, ali u vrijeme našega Gospodina bilo je to jedva seoce od stotinu ljudi, većinom zemljoradnika. Selo se nalazilo u podnožju brežuljka okruženo stijenama koje su tvorile neku vrstu amfiteatra. Arheolozi su uspjeli otkriti kako su izgledale kuće u ovom dijelu Galileje prije dvije tisuće godina: mnoge su bile izgrađene oko udubina u stijeni, s jednostavnom strukturom nadograđenom sprijeda. Neke su pod sobom imale podrume, prostorije za pohranu namirnica ili cisterne za pohranu vode.

Nekoliko mjesta u Nazaretu čuva sjećanje na prisutnost našega

Gospodina. Glavna je Bazilika Navještenja Gospodinova. Druga mjesta povezana s Evanđeljem su Sinagoga i obližnje Brdo Ponora gdje su se neki Isusovi sugrađani odrekli Isusa nakon što su čuli njegovu propovijed. Tu je također i Marijin zdenac, gdje je po predaji Marija išla dohvaćati vodu; grobnica Pravednika, za koju se po tradiciji smatra da je grob Patrijarha Josipa; i Crkva svetoga Josipa izgrađena nad ostacima kuće za koju stoljećima stara pobožnost drži da je bila kuća Svete Obitelji.

Crkva svetoga Josipa

Crkva koju danas vidimo udaljena je oko stotinu metara od Bazilike navještenja Gospodinova. Izgrađena je 1914.godine, u neoromanskom stilu, na ruševinama prethodnih: u vrijeme Križara (dvanaestom stoljeću) tamo je bila crkva koju su

muslimani srušili u trinaestom stoljeću.

Kada su oko 1600.godine franjevci stigli u Nazaret, tu su, po lokalnoj kršćanskoj tradiciji, našli Crkvu svetoga Josipa (poznatu i kao Crkva Odgajanja, jer je to mjesto gdje je Isus odrastao) na mjestu gdje je bila radionica svetoga Josipa i kuća Svete Obitelji.

Iskapanja provedena 1908.godine otkrila su ostatke jednostavne crkve u bizantskom stilu iz petoga ili šestoga stoljeća koja je bila izgrađena na mjestu gdje se, čak i danas, u kripti, mogu vidjeti pojedini tragovi kuće koja po arheolozima datira iz prvoga ili drugoga stoljeća: podrum izdubljen u stijeni, nekoliko soba za pohranu, cisterne za čuvanje vode, uz nešto što bi se moglo nazvati krstionicom, do koje se dolazi silazeći niz sedam stepenica i na kojoj su određeni mozaici.

Iako su ovi pronalasci značajni, nisu dovoljni arheolozima da bi mogli bez sumnje svjedočiti da je to kuća Svete Obitelji. Bez obzira na to, zbog stare i održavane tradicije, s ljubavlju možemo poći u kriptu Crkve svetoga Josipa i, vođeni rukom svetog Josemarije, ući u dom u Nazaretu gdje je Isus proveo trideset godina svoga života na zemlji.

Kad se Josip probudi oda sna, učini kako mu naredi anđeo Gospodnji: uze k sebi svoju ženu, govori nam sveti Matej (Mt 1:24).

„Izvještaji Evandjelja ocrtavaju Josipovu jaku ličnost. Nikada on nije malodušan ili zastrašen;“ piše sveti Josemaria, „naprotiv, on se zna s problemima uhvatiti u koštac, svladavajući teške situacije i zadaće koje su mu ponuđene i koje on preuzima odgovorno i poduzetno.

Ne slažem se s klasičnim načinom prikazivanja svetoga Josipa kao

starog čovjeka, iako se to čini uz dobru namjeru da se istakne neprekinuto djevičanstvo Marijino. Ja ga predočujem kao mladog i jakog, možda nešto starijeg od Naše Drage Gospe, ali još u najboljim godinama, punog životne snage.“ (Susret s Kristom, 40).

Sveti Josemaria obično je koristio kratku frazu kada bi definirao svetoga Josipa: „On je svetac najapsolutnije poniznosti, trajnoga osmijeha... i pognutih ramena.“ Ovime je mislio na potpunu spremnost svetoga Josipa, danju i noću, izvršavati volju Božju, na njegovu smirenost i pouzdanje u prevladavanje svih poteškoća, te njegovu pažnju prema onima koje je Bog povjerio njemu na brigu (usp. A. Vazquez de Prada, Osnivač Opusa Dei, vol. III, poglavlje 23, 170).

„Za svetoga Josipa Isusov je život bio neprestano otkrivanje njegova

osobnog poziva. (...) Josip je iznenađen, Josip se čudi. Bog mu malo pomalo otkriva svoje planove i on se trudi da ih razumije. Kao svaka duša koja hoće sasvim izbliza slijediti Krista, i on otkriva da Ga je nemoguće slijediti otežalim i tromim korakom. Jer Bog se ne zadovoljava time da mi ostanemo na razini koju smo postigli, da se na njoj odmaramo. Bog traži uvijek sve više i njegovi putovi nisu naši ljudski putovi. Kao nitko drugi prije ili poslije njega, sveti je Josip od Isusa naučio da ima otvorenu dušu i srce i da bude uvijek spreman spoznati velika Božja djela.” (Susret s Kristom, 54).

Sveti Josemaria i nazaretska kuća

Naša je Gospa napustila kuću svojih roditelja, svetih Joakima i Ane, i otišla živjeti u kuću svojega muža, koja je vjerojatno bila poprilično blizu, budući da su iskapanja u

Nazaretu pokazala da su se kuće protezale u nekih stotinu metara u širinu i oko stotinu i pedeset u dužinu. Kakav je bio obiteljski život u Nazaretu?

U kući Svete Obitelji u Nazaretu, Isus, Marija i Josip posvećivali su svoj svakodnevni život, bez da rade išta spektakularno ili senzacionalno. Vodili su život koji je u svemu bio jednak životu njihovih susjeda, život koji je bio važan ne zbog materijalnih stvari što su ih činili, već zbog ljubavi kojom su ih činili, savršeno sjedinjeni s voljom Boga Oca.

Sveti Josemaria uvijek nas je ohrabrivao da razgovaramo s Isusom, Marijom i Josipom te da provodimo svoje svakodnevne zadatke kao da živimo sa Svetom Obitelji u njihovom domu u Nazaretu.

„Dok mislim na kršćanske domove, volim ih zamišljati svijetle i prijazne kao što je bila kuća Svete Obitelji. (...) I neka u Vašim srcima vlada mir Kristov (Kol 3,15), kaže sveti Pavao. Čovjeku daje spokoja saznanje da nas Bog, naš Otac, ljubi, da smo sjedinjeni s Kristom, da nas naša draga Gospa brani, a sveti Josip štiti. To je veliko svjetlo koje obasjava naš život i koje nas potiče da pored poteškoća i osobnih slabosti kročimo dalje. Svaka bi kršćanska kuća trebala biti oaza vedrine, u kojoj se usprkos sitnim neslaganjima osjeća ona duboka i iskrena ljubav i onaj duboki mir, koji je plod stvarne i žive vjere.” (Susret s Kristom, 22).

„Obiteljski život, bračno ophođenje, briga za djecu i njihov odgoj, trud za uzdržavanje obitelji i njezino blagostanje, društveni kontakti s drugim ljudima, sve to – tako ljudsko i svakodnevno – upravo je to što

kršćanski supružnici trebaju
uzdignuti na razinu

nadnaravnoga.

Vjera i nada moraju zračiti
spokojstvo s kojim supružnici
svladavaju svoje velike i male brige,
kojih svugdje ima, mir u radosnoj
ustrajnosti pri ispunjavanju vlastitih
dužnosti.

Tako će ljubav sve nadahnuti i
dovesti do toga da se dijele radost i
tuga, da se ne zaboravi na osmijeh,
da se zaborave vlastite brige, da bi se
tu za drugoga živjelo, saslušalo
supružnika ili djecu i pokazala im se
istinska ljubav i razumijevanje
prelazeći preko malih zapreka, koje
bi inače egoizam mogao pretvoriti u
brda; da se velika ljubav stavi u male
stvari, od kojih se sastoji dnevni
zajednički život. Dan za danom
posvećivati svoj dom i pomoću
ljubavi stvoriti pravu obiteljsku
atmosferu: o tome se radi. Takvo

posvećivanje svakoga dana iziskuje brojne kršćanske kreposti.

Tu su ponajprije bogoslovne kreposti, a zatim i sve druge: mudrost, vjernost, iskrenost, poniznost, marljivost, radost... Kad govorimo o braku, o bračnom životu, onda je potrebno početi s jednom jasnom izjavom o ljubavi supružnika.”
(Susret s Kristom, 23).

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
hr-hr/article/crkva-svetoga-josipa/](https://opusdei.org/hr-hr/article/crkva-svetoga-josipa/)
(27.03.2025.)